

Guido is niet mee afgedaald naar de Camino. Hij is op de top op ons blijven wachten. Drie uur heeft hij op ons moeten wachten. Hij is er nu ook zeker van : 'hij gaat niet mee naar de Camino'. De afdaling naar de straatkant is nog moeilijker dan de afdaling naar de Camino.

Vrijdag 2 mei 2014

- Plaats : El Chorro – aanval op de Camino del Rey
- Stijgen : 100 m
- Dalen : 100 m
- Afstand : 11 km
- Duur : 6 uur

Jan is gisteren ook op de brug van de Camino geweest. Ik zag hem meteen naar het verankeringspunt van de kabel kijken en hij lacht. Zijn lach is veelbetekenend. Hij is er nu wel degelijk van overtuigd, hij doet de Camino niet mee. Guido en Jan zullen in El Chorro een luswandeling doen. Ivo en ikzelf gaan terug naar de top van gisteren maar via een kortere weg en zullen via die top afdalen naar de Camino en vervolgens de Camino doen. Als daar terug een zeveraar zit gaan we die gewoon negeren en doen we de Camino tenzij die zeveraar zich kenbaar maakt en hij een officiële functie bekleedt. We zijn al vroeg op pad en Guido en Jan zetten ons af voor El Chorro op de plaats waar we de top, waar de Camino achter ligt, gaan beklimmen. We beginnen aan onze beklimming. Er zijn geen paden. Er is maar een smalle strook waar we de beklimming kunnen doen. Evenwel komen we aan een domein met daar middenin een woning. Het domein is geheel afgesloten met een hoge afspanning. Het makkelijkste zou zijn dat we door het domein kunnen. Al vlug hebben de bewoners ons in de gaten en komen ze naar ons toe. Al van ver beginnen ze te roepen en te tieren en met hun armen te zwaaien. Ik durf dan ook de vraag niet te stellen of we over hun domein mogen. We mogen er zelfs helemaal niet rond gaan. We moeten maken dat we weg zijn want ik denk dat die Spanjaard anders met stenen gaat beginnen gooien.

Eens we op de straat zijn stelt Ivo voor om morgen een nieuwe poging te wagen via een andere weg. Dat zie ik niet zitten en ik stel voor om het via de normale, geijkte weg te doen. Dat ziet Ivo dan weer niet zitten en stelt voor dat we Guido en Jan, die al buiten GSM bereik zijn, gaan vervoegen op hun wandeling. We stappen in de richting van El Chorro en komen er na een dik uur aan. Als we de normale klimroute naar de Camino in het zicht krijgen zien we dat er geen mens in de buurt is. Het is hier ook een brugdag en de werf ligt stil. Ivo is ondertussen ook akkoord gegaan om langs deze weg de Camino te beklimmen. Ivo vertrekt als eerste. Als hij op de Camino komt wacht hij gehurkt op mij om niet gezien te worden.

Het horizontale deel naar de Camino is inderdaad het meest linkse. Er zijn inderdaad nog oogvijzen maar soms staan deze te ver uit elkaar waardoor we ons soms niet kunt zekeren. Waar er betonrot is lopen we vooral op de zijkanten van het pad zo dicht mogelijk bij het stalen frame. 100 procent concentratie is nodig op het volledige pad. Je mag geen enkele fout maken.

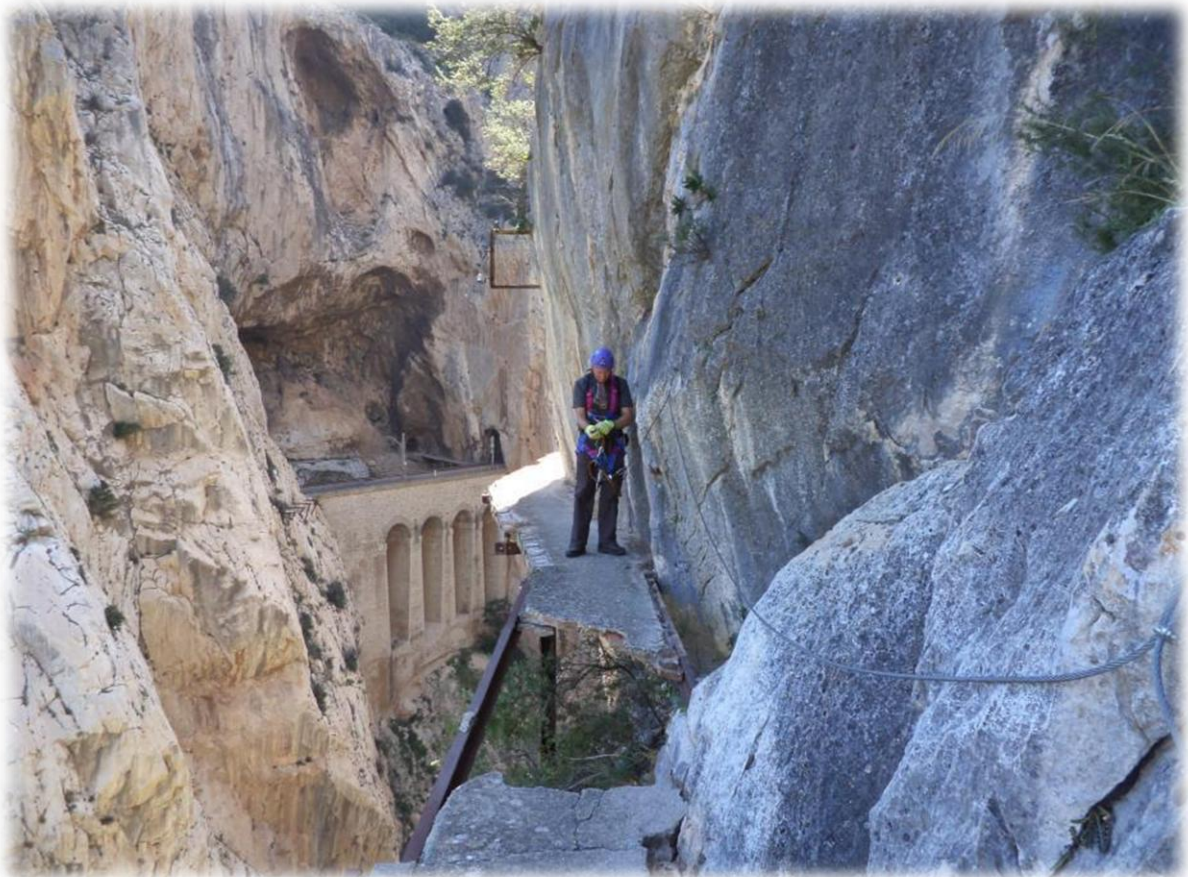

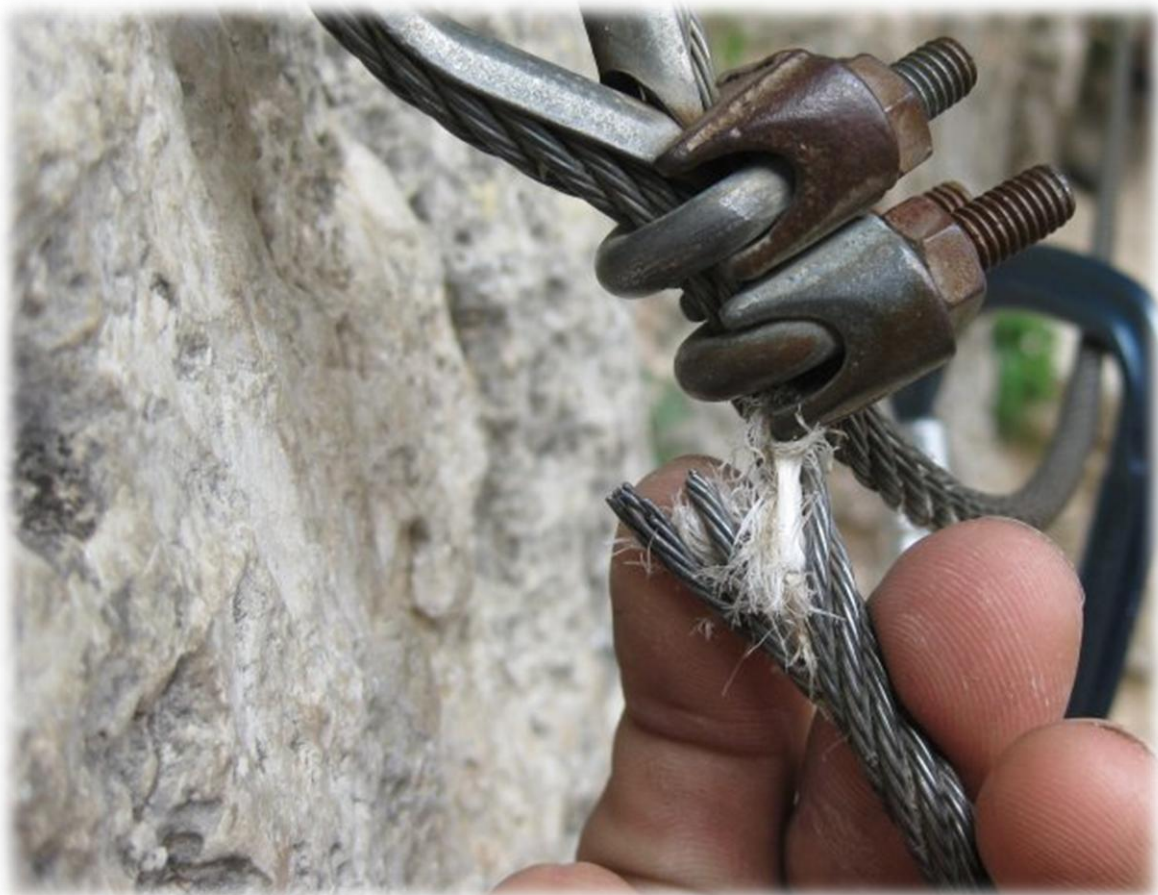
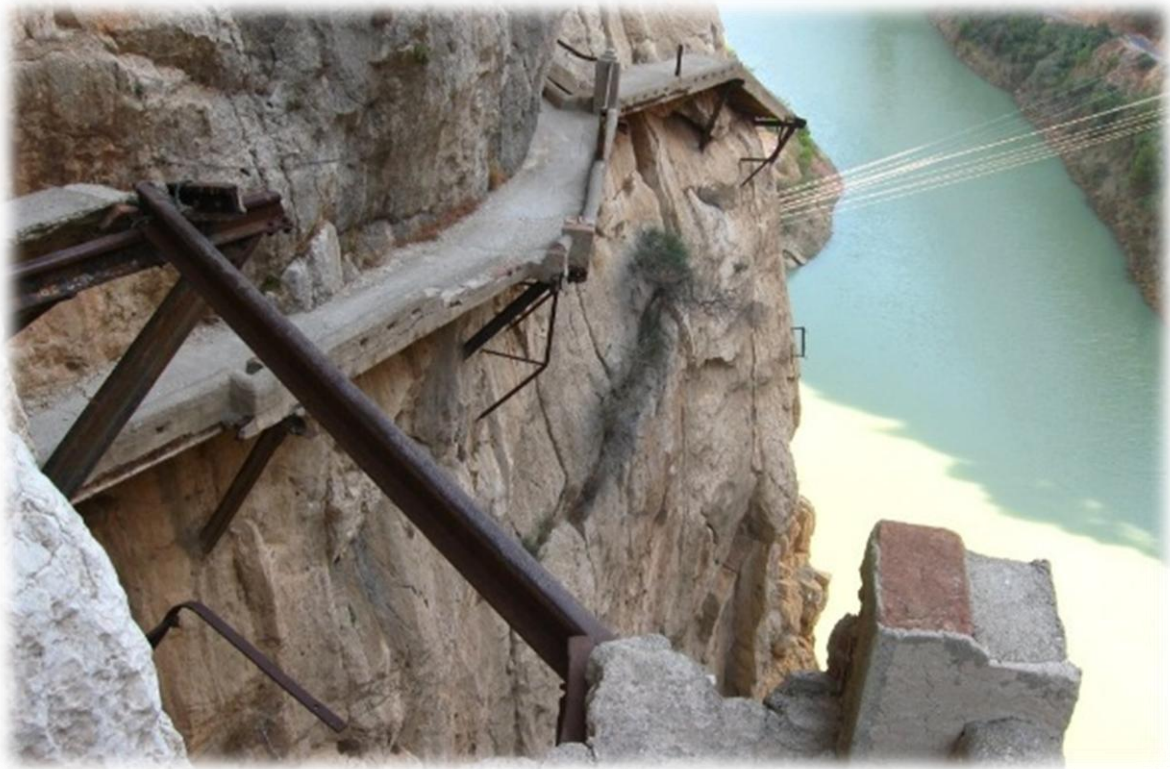

Ivo stond bol van de stress toen hij aan de klim begon maar eens hij op de Camino zat zag je de stress zo van hem afvallen. Het is nu voor ons beiden volop genieten van het verbodene.

Eens we over de brug zijn kan men ons niet meer zien van in het dorp en kunnen we nog beter genieten van onze Camino. Ik heb maar een paar keer naar de straat gekeken en zag telkens mensen staan die naast hun wagen foto's van ons aan het nemen waren. Ivo heeft een groepje van zo'n 25 motorrijders zien halt houden, eveneens om foto's te nemen. Ik denk dat de mensen daar eveneens van genieten.

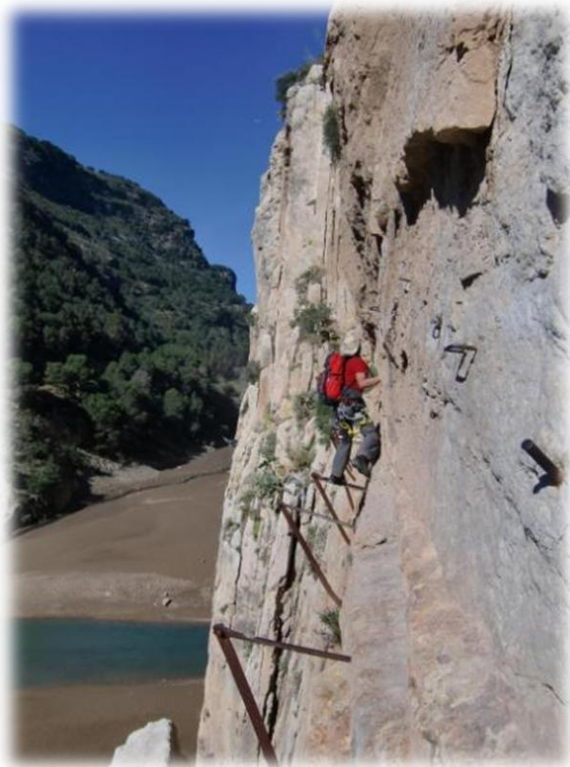
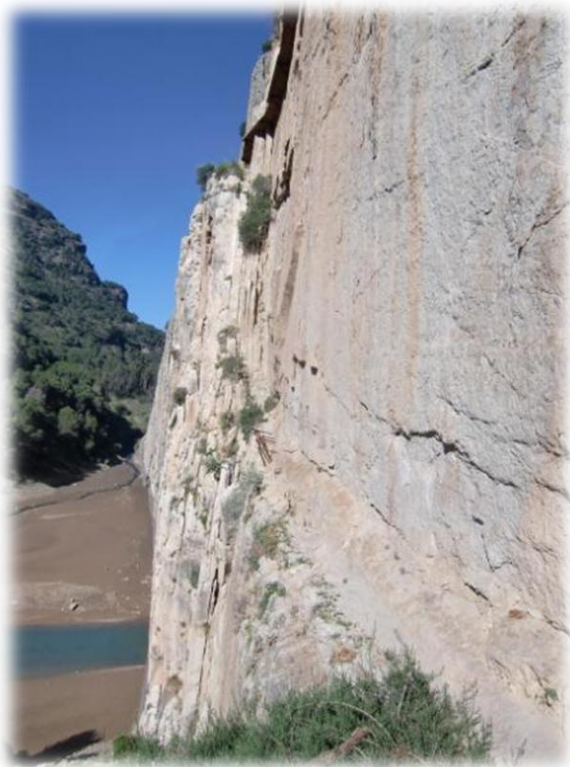

Ik moet het toegeven. De bekabeling is hier en daar wat versleten en rafelt wat uit. Ook sommige verankeringpunten zitten niet meer muurvast in de rots.

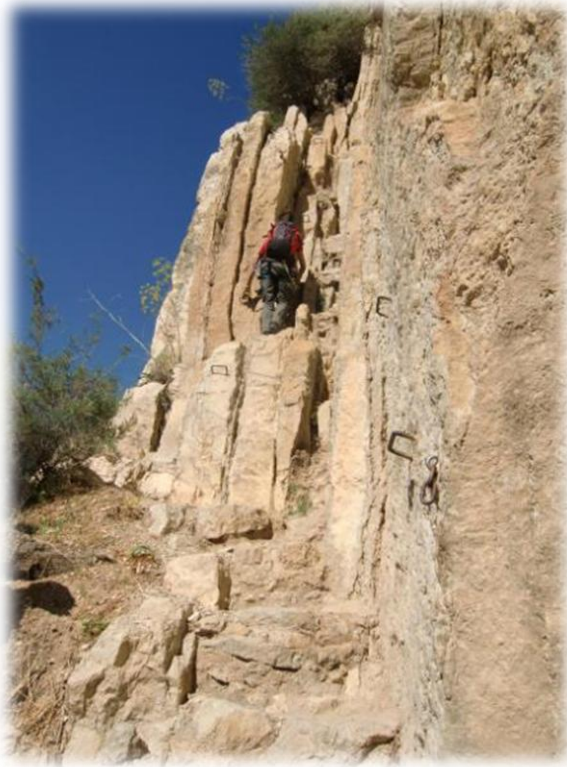

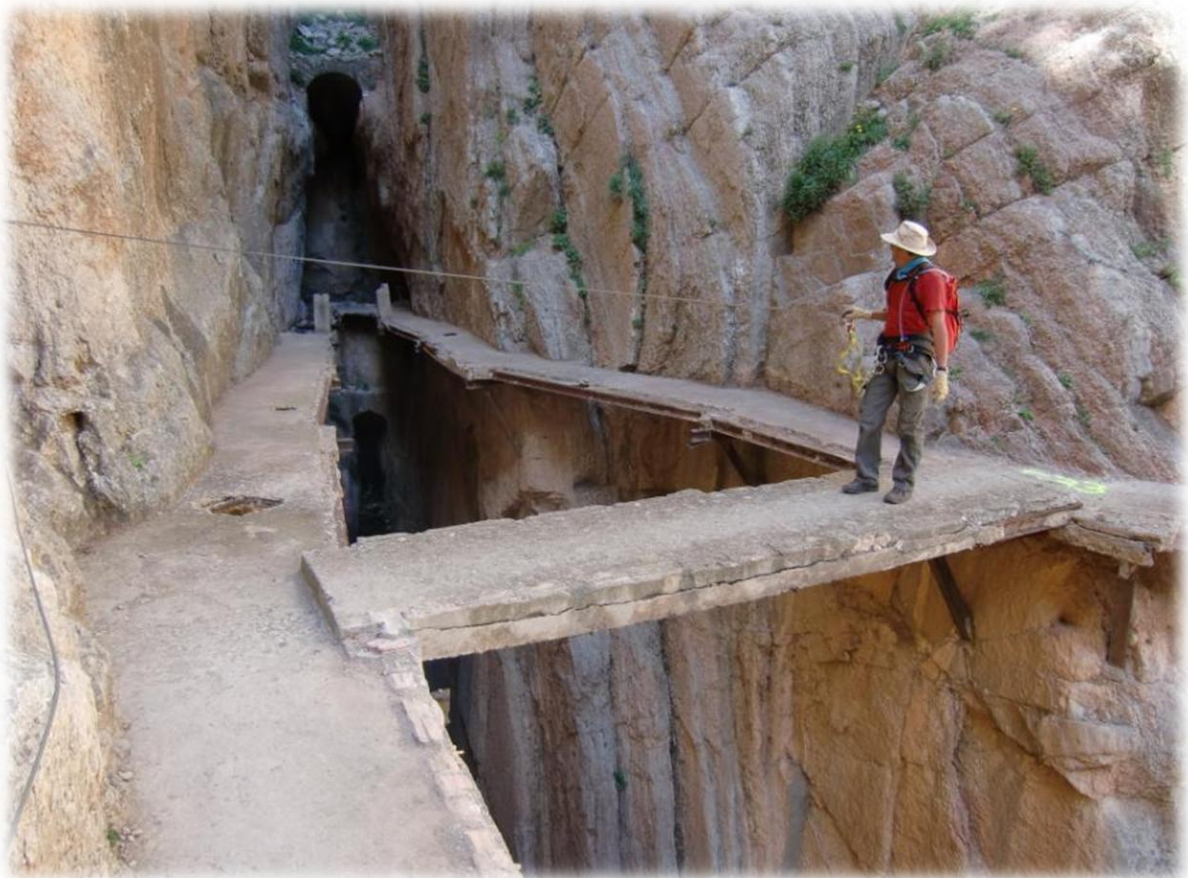
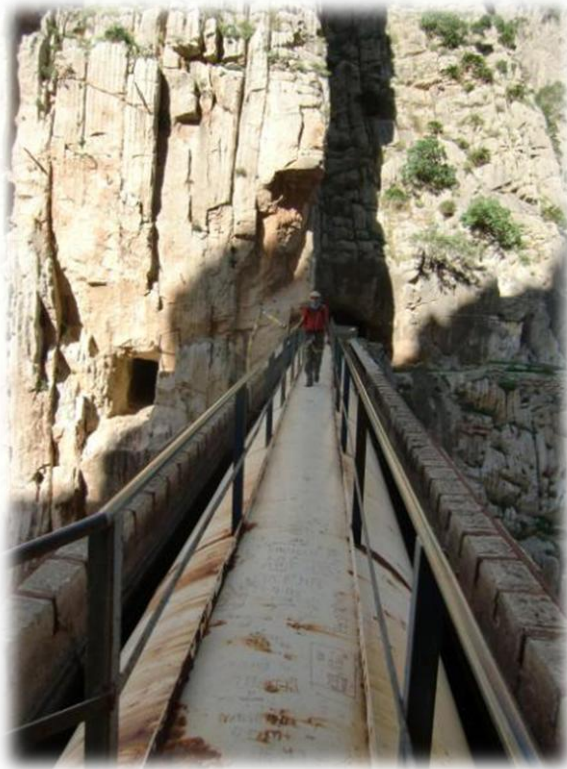
Het is echt genieten op de Camino en we nemen er alle tijd voor. We zijn er ook gerust in dat ze ons niet kunnen pakken. We hebben immers een vluchtweg over de top. Indien we ook nog over de top moeten zal het wel een lange dag worden.

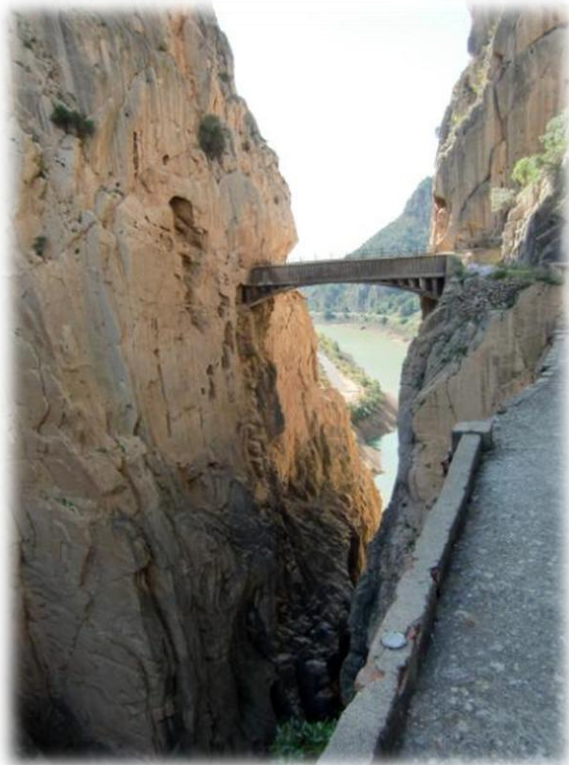
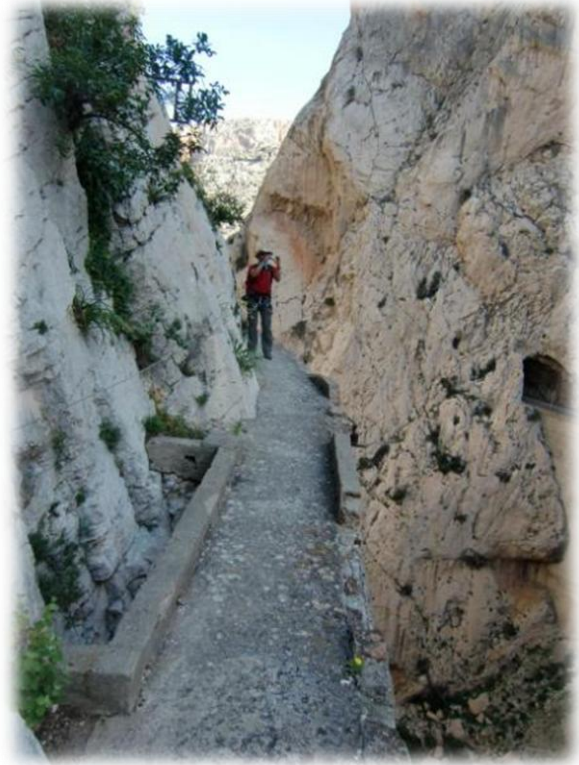
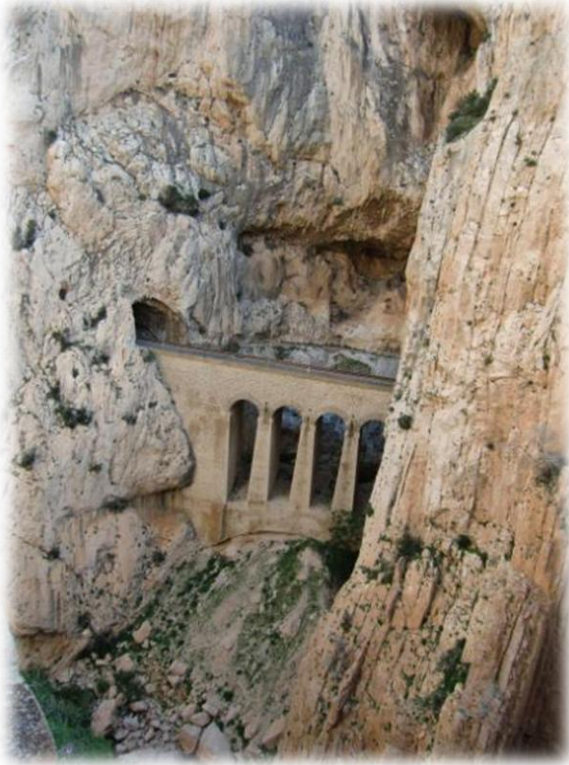
Sedert de Youtubefilmpjes kreeg de Camino del Rey al vlug het etiket opgeplakt als het gevaarlijkste pad ter wereld. Vier mensen overleden in twee ongelukken in 1999 en 2000.

Tijdens de laatste 12 jaar zijn er zes mensen verongelukt op de Camino del Rey. In februari 2010 is er een 24-jarige Zwitserse bergbeklimmer overleden na een val. Tot hertoe is dit het laatste dodelijke slachtoffer.

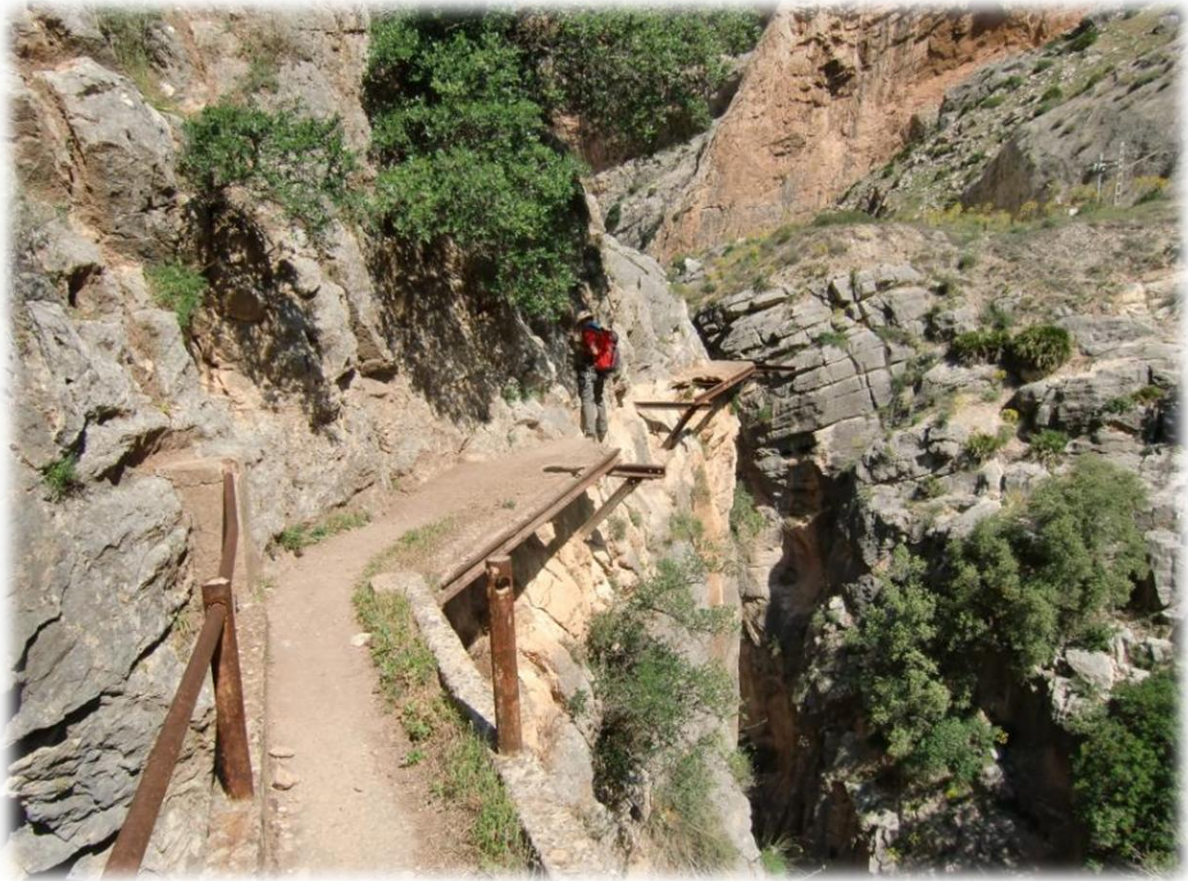
Dit pad leidt naar de nabijgelegen tunnel die vroeger werd gebruikt om er water doorheen te voeren. Ook deze tunnel, van een paar honderd meter lang, hebben we gedaan met de zaklamp.

Vorig jaar is er nog een Italiaan pardoes door het beton gezakt. Hij was gezekerd aan een stalen kabel maar door zijn val schoot het zekeringspunt los uit de rotswand. De arme man stortte 80 m lager in het water. Hij werd echter levend uit het water gehaald. Hij had talrijke breuken opgelopen door de val maar herstelde volledig en kan het dus nog navertellen.

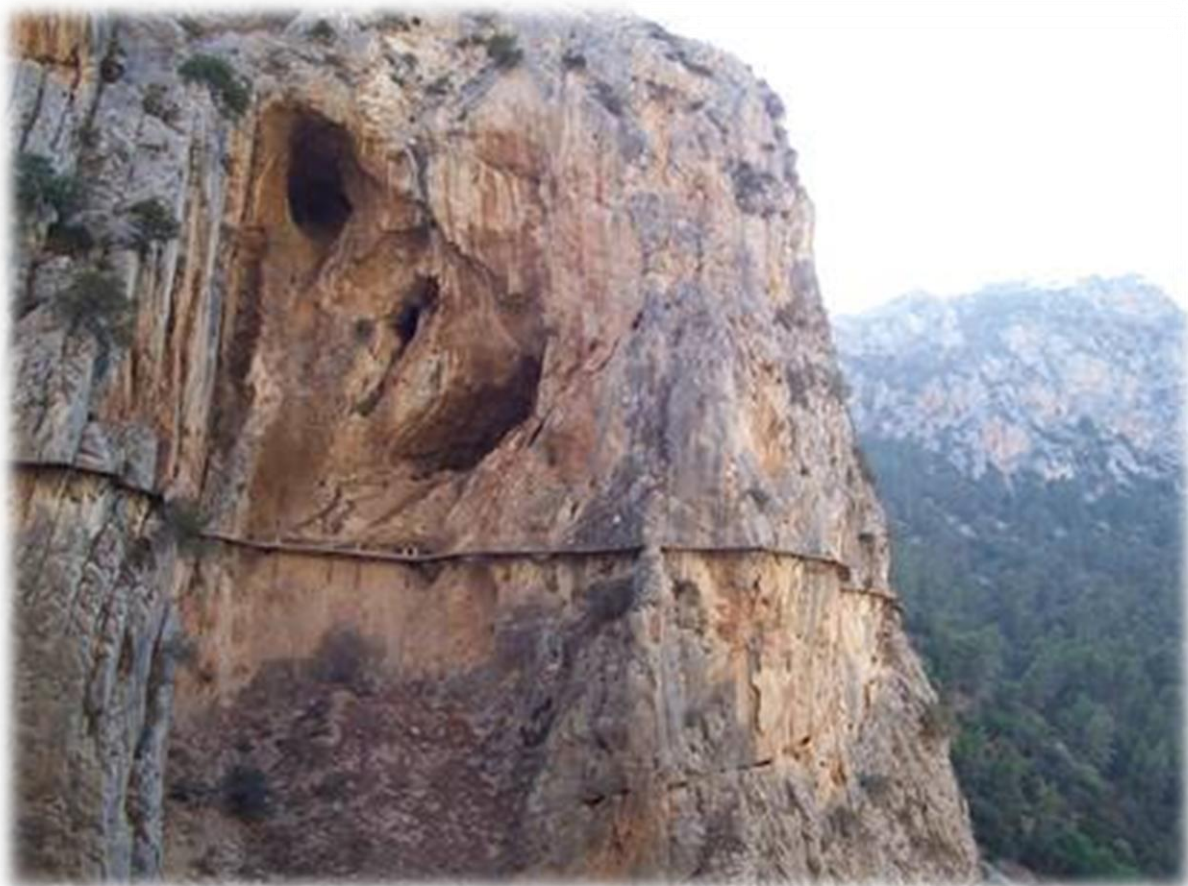
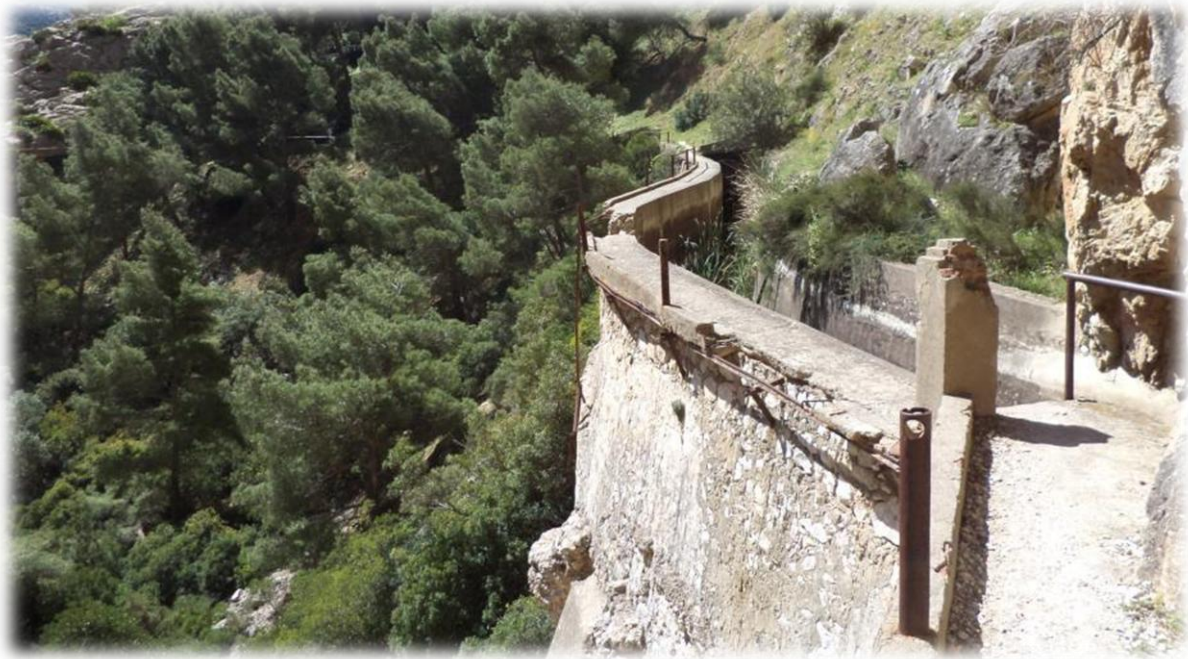
Sedert het pad officieel gesloten is (in 1992) werden de stalen kabels en de zekeringspunten niet langer meer onderhouden.

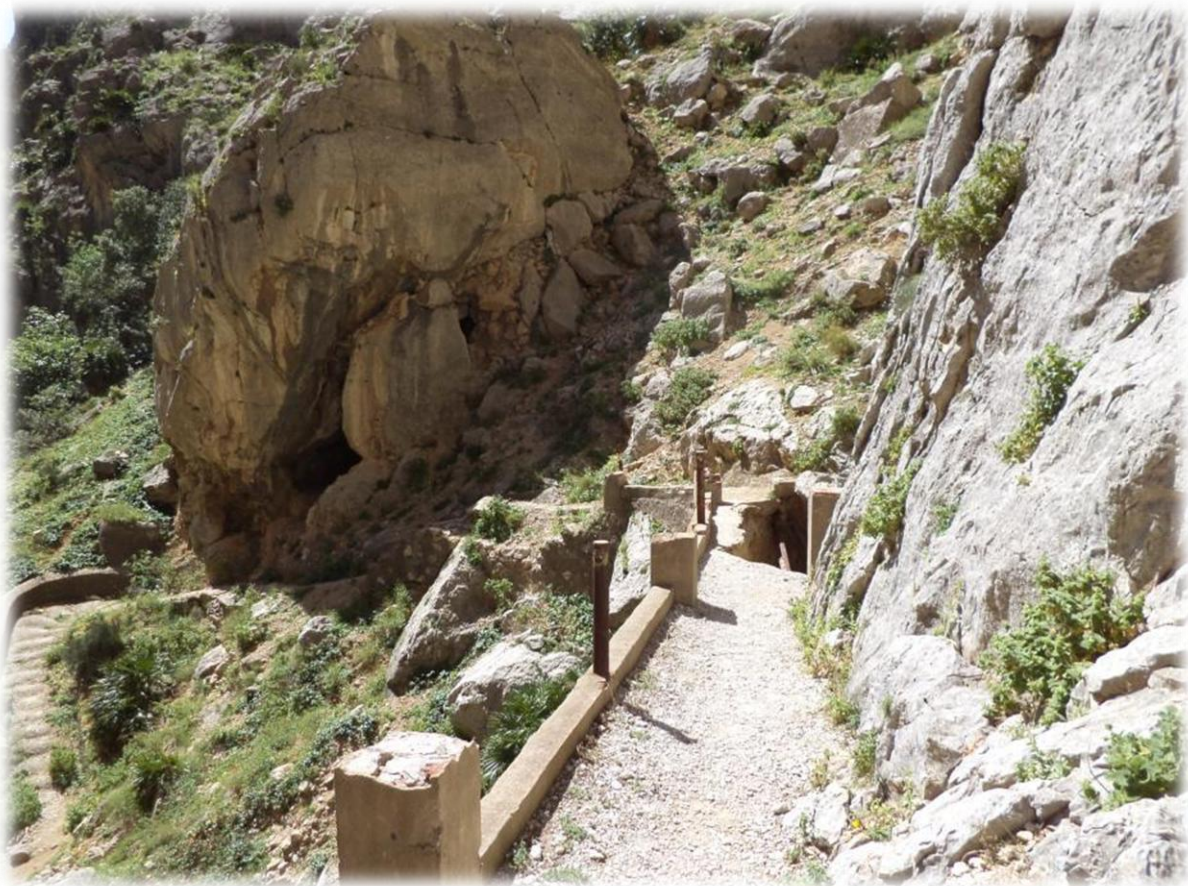

We dalen ook een keertje af in de kloof, tot in de vallei, zodat we van daaruit ook eens een foto kunnen nemen. We nemen rustig onze tijd en het is volop genieten van de Camino. De brug die men van beneden ziet is eigenlijk een grote buis waar water doorheen loopt.

In 2006 sprak de regionale overheid van Andalusië over een restauratieplan. De kosten werden toen geraamd op 7 miljoen euro. Door de bankencrisis werd het restauratieplan in de ijskast gestopt. Vorig jaar echter werd er een nieuw budget van 8,3 miljoen euro vrijgemaakt en ondertussen zijn de restauratiewerken begonnen.

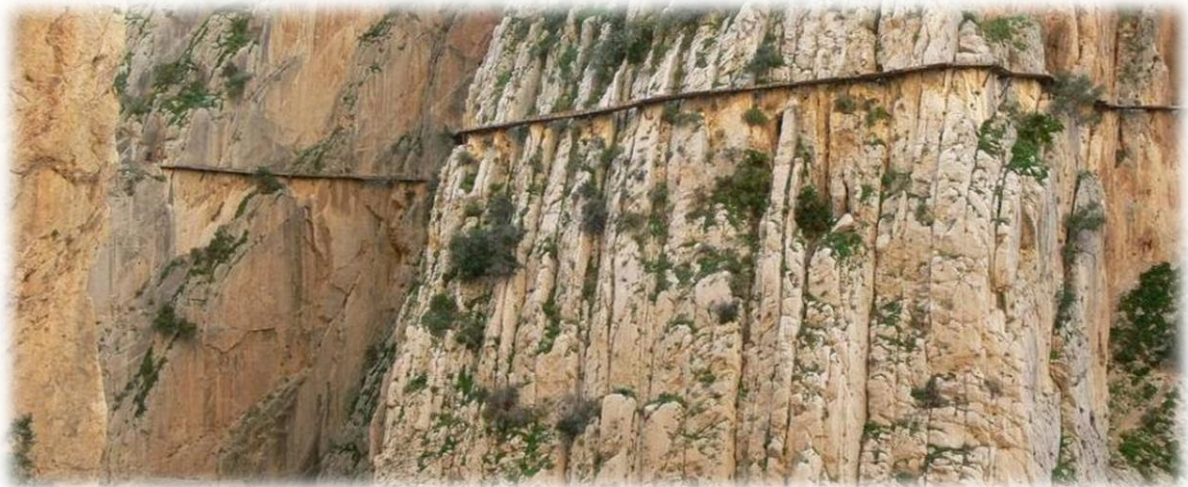

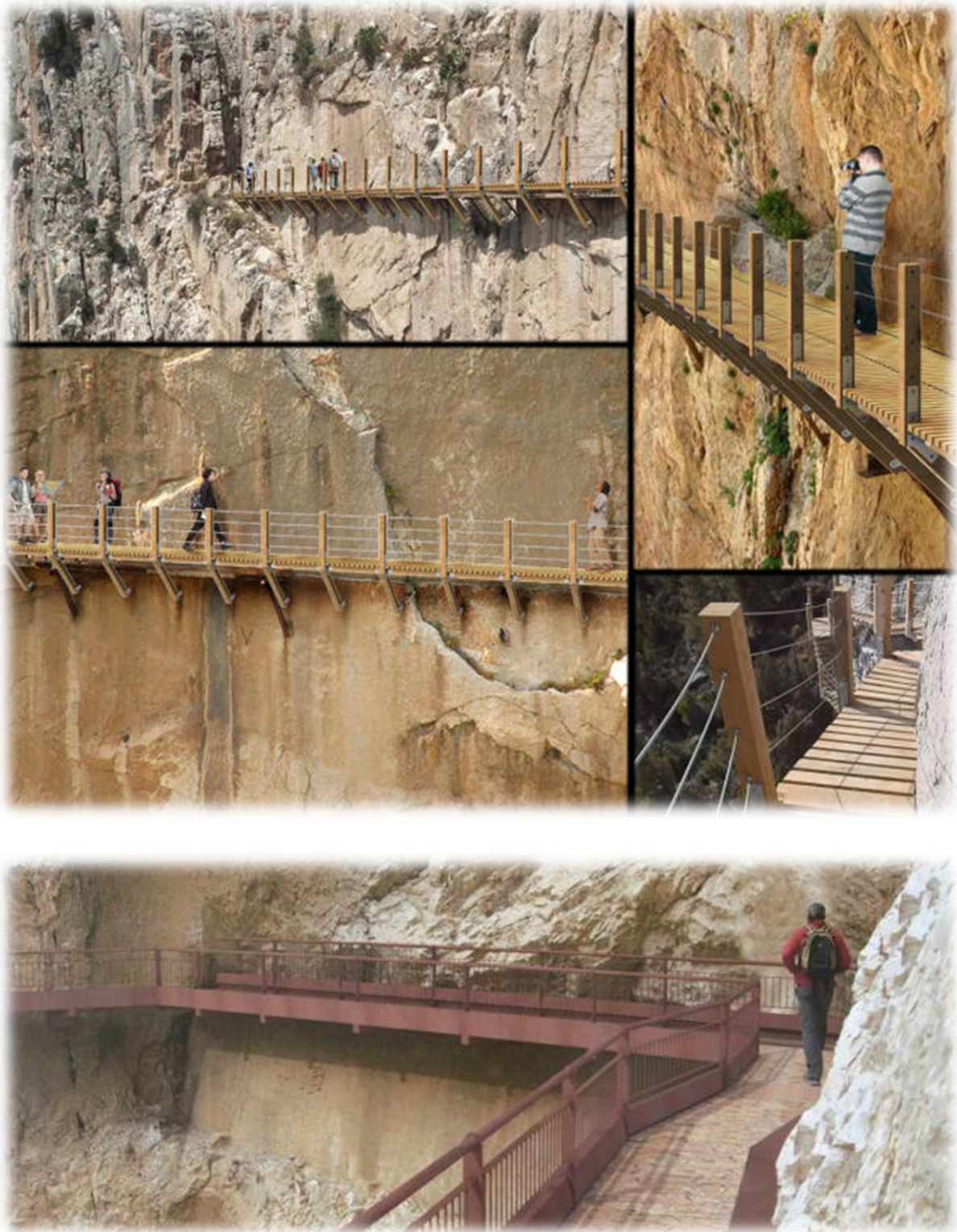
Dit is een foto die ik van het internet gehaald heb. Jammer genoeg hebben we zelf geen foto van deze oversteek. Dit punt bevindt zich vlak bij de tunnel. Ik vermoed dat deze foto genomen is van op de rivier.

Voor we terugkeren op het gedeelte dat van in het dorp zichtbaar is nemen we contact op met Jan en Guido. We vragen hen post te vatten op het einde van het pad dat naar de beklimming van de Camino leidt. Indien er onraad dreigt zullen ze ons verwittigen met een sms. Dan keren we gewoon op onze stappen terug en nemen we onze toevlucht tot onze vluchtweg via de top. Gelukkig was dit niet nodig. Behalve enkele toeristen hebben Jan en Guido niemand gezien. Als we de Camino verlaten hebben geven Ivo en ikzelf elkaar de hand en een schouderklopje. Onze dag en ons verlof kan niet meer stuk. Missie gelukt!

Hierboven zijn foto's van hoe het vernieuwde pad er vanaf maart 2015 zal uitzien. Naast de spoorwegbrug zal een ontvangsthuis (kassa) gebouwd worden vanwaar je toegang tot de Camino zult hebben. Het nieuwe pad zou 1,2 km lang zijn en zou maar in één richting te bewandelen zijn. Op het einde van het pad zal zich een museum bevinden over het ontstaan van het oude pad. De paden zullen deels bestaan uit beton, deels uit hout en deels uit glas zodat de toerist ook eens de diepte onder zich kan zien.

Jan neemt nog enkele foto's van onze aankomst. Ik ben een gelukkig man dat ik toch nog de Camino del Rey heb kunnen doen in, vermoedelijk, de laatste dagen van zijn bestaan. Jan en Guido zorgen voor het eten, vis (dorade) in papillot, gebakken op de barbecue en aardappelen in de schil.

Zaterdag 3 mei 2014

- Plaats : El Burgo - luswandelning
- Stijgen : 600 m
- Dalen : 600 m
- Afstand : 20 km
- Duur : 6 uur

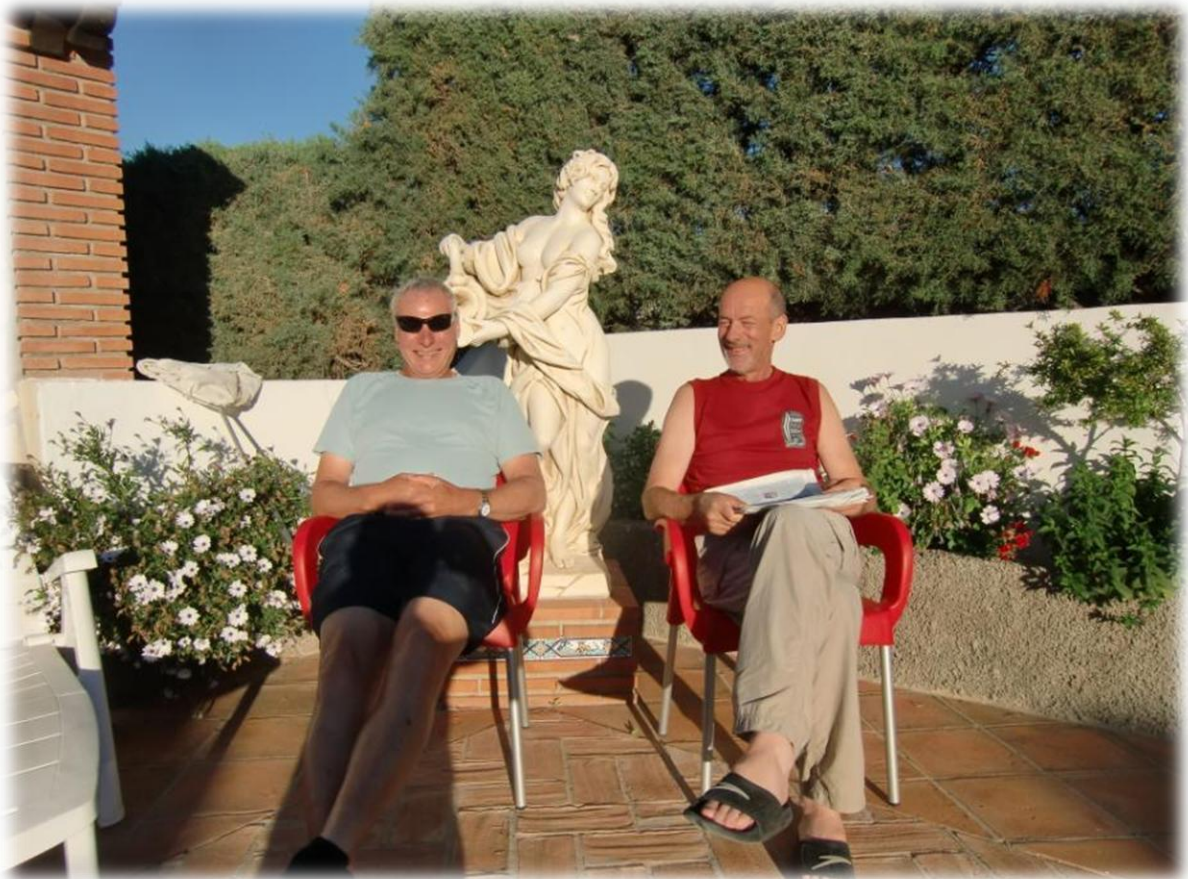

Vandaag een lichte wandeling in El Burgo. Toen we gisteren de Camino del Rey verlieten was het voor Ivo en voor mijzelf toch even schrikken. We dachten dat het een brugdag was en dat er niet zou gewerkt worden. Evenwel waren er op de weg naar de spoorwegbrug wel degelijk werken uitgevoerd. Men had putten gegraven en er palen ingezet met beton er rond. Vermoedelijk om het pad geheel af te sluiten met hekkens.

Vandaag eten we paella. Jan is onze vaste kok van dienst. Ik ben hulpkok. Dat betekent dat, als er ajuin moet gekuist worden of als er aardappelen dienen te worden geschild dan zegt Jan mij dit. Ik geef dan deze opdracht door aan Ivo of aan Guido die het karwei meteen uitvoeren. Ondertussen houd ik de wacht bij het zwembad met een fris biertje. Ik moet er wel op toezien dat ik de taken eerlijk verdeel. Het is dus geen gemakkelijke opdracht.

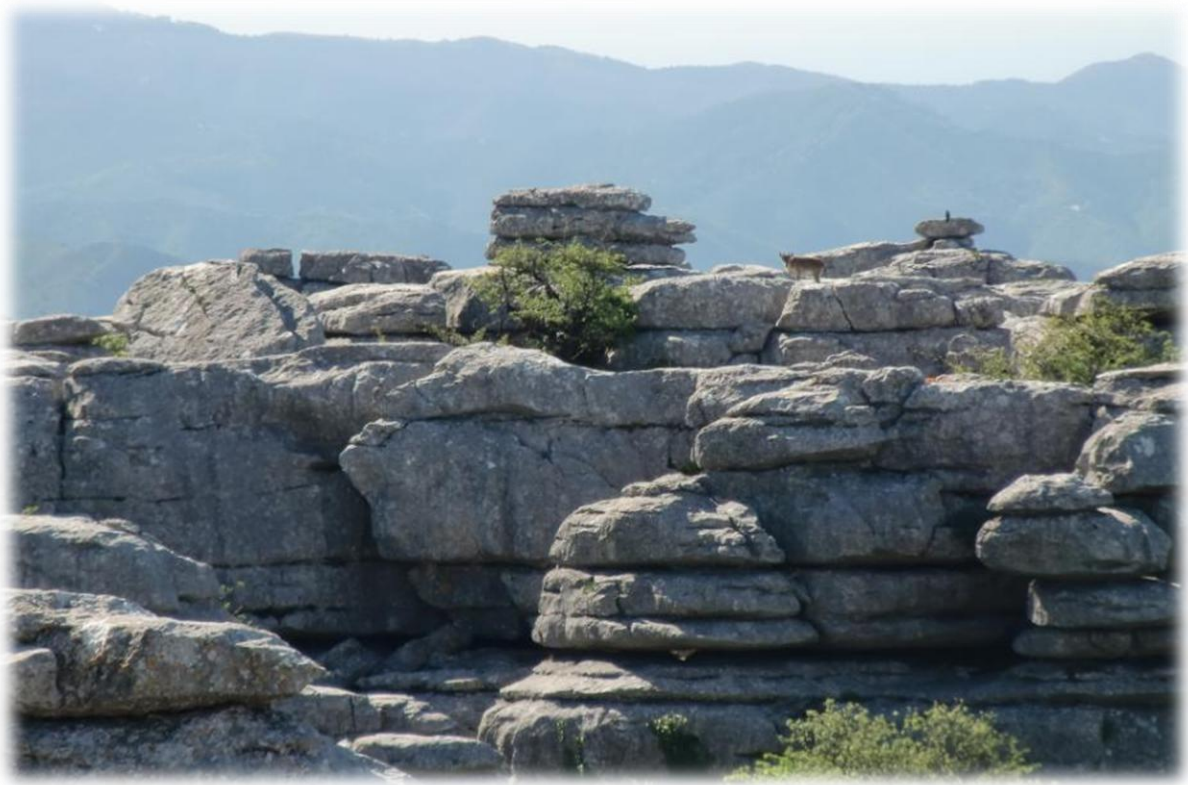
Als de zon bijna onder is zetten we ons voor de dame met de blote borsten. Zij krijgt het langste zon maar bruin is ze er niet van geworden. Ze blijft wel altijd even vrolijk lachen.

Zondag 4 mei 2014

- Plaats : Antequera - luswandeling in El Torcal
- Stijgen : 300 m
- Dalen : 300 m
- Afstand : 11 km
- Duur : 4 uur

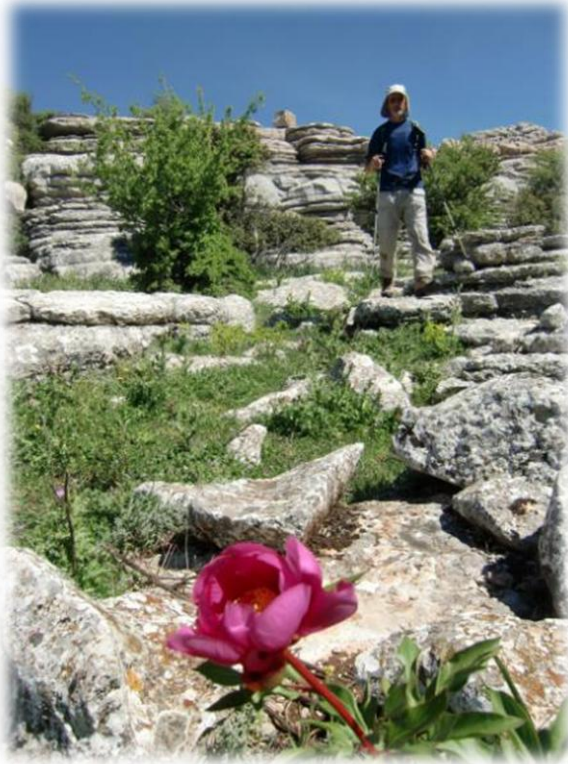
El Torcal de Antequera werd in 1989 uitgeroepen tot nationaal park waardoor het bijzondere bescherming geniet. De merkwaardige rotsformaties van het gebergte waren ooit zeebodem en zijn ontstaan door de opwaartse druk van vulkanische activiteit in combinatie met winderosie. Het vormt een van de meest indrukwekkende kalklandschappen in de wereld.

Ikzelf ben hier al voor de vierde keer maar ook de rest van de groep is hier al meerdere malen geweest. Telkens ik hier in de buurt ben kan ik het niet laten om hier een wandeling te doen.

Wilde irissen staan momenteel mooi in bloei. In de Egyptische piramiden zijn afbeeldingen van irissen te vinden die stammen uit 1.500 jaar voor Christus. Ook in de Kaukasus en in Palestina vindt men deze bloemen hoog in de bergen. Bij ons wordt deze wilde soort ook gebruikt in borders en rotstuintjes.

De kalkstenen hebben nog steeds de gelaagde horizontale formatie. Hierdoor zijn, in de loop van miljoenen jaren, regen en wind in staat geweest om deze lagen te slijten tot verbazingwekkende vormen. Het hele gebied lag onder zee tot meer dan honderd miljoen jaar geleden.

Hier zitten meerdere gemzen en steenbokken (op de foto staat een steenbok). De hoorns van het mannetje wijzen achterwaarts en zijn aan de voorkant geringd. De hoorns worden maximaal 85 centimeter lang, die van vrouwtjes zijn kleiner. De alpensteenbok wordt maximaal achttien jaar oud. Vele steenbokken sterven ten gevolge van lawines. Vooral mannetjes, die hoger in de bergen leven, zijn hier gevoelig voor.

Maandag 5 mei 2014

- Plaats : Antequera - klettersteig
- Stijgen : 200 m
- Dalen : 200 m
- Afstand : 7 km
- Duur : 2 uur

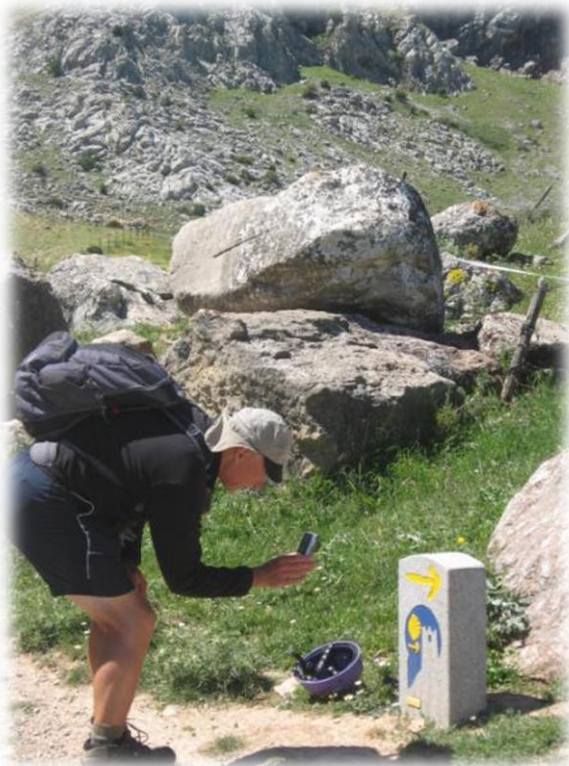

Vandaag onze laatste verlofdag. We willen in Antequera de klettersteig Subida al Camorro Alto doen. Deze klettersteig staat omschreven als “moeilijk”. Eens je boven op de top bent moet je via een katrol die aan een kabel hangt jezelf voorttrekken naar de andere top. De klettersteig is misschien wel moeilijk maar hem vinden is nog veel moeilijker. Wat we ook doen we kunnen hem maar niet vinden.

Onder de middag eten we ergens tussen de rotsen. Een ijverige mier kruipt de rotswand loodrecht omhoog met een stukje hesp dat van tussen de boterham van Jan gevallen is.

Ivo gaat in de buurt een topje bestijgen. Guido, die de klettersteig niet ging meedoen, is de stad Antequera aan het verkennen. Daar we de klettersteig niet vinden besluiten Jan en inzelf eveneens om het stadje te verkennen.

Na een telefoontje komt Guido ons met de wagen ophalen. De camino Mozarabe, met vertrekpunt in Malaga passeert hier ook. Hier gaat het wel om de route naar Santiago de Compostela.

Op de bovenste foto zie je de “Indiaan”. Het is een heuvel die lijkt op het hoofd van een indiaan die op zijn rug ligt. Op de onderste foto zijn nog Romeinse baden te zien..

Het huis dat we gehuurd hebben voldeed aan de verwachtingen. De eigenaars zelf hebben we nooit te zien gekregen. We denken dan ook dat het geen Spanjaarden zijn. Maar de tuinman komt regelmatig langs om de tuin te onderhouden en om het zwembad proper te maken.

Guido telt voor een laatste keer schaapjes. Links een foto van de tuinman. De ligging van de woning ligt wat ongelukkig. De woning ligt echter zo'n 100 m van een geitenboerderij waardoor we toch wel veel last hebben van vliegen. Het washandje van Jan is zo goed als droog dankzij de warme boordstenen van het zwembad.

Het washandje van Jan is weer nat geworden, een rukwind deed het weerom in het zwembad belanden. Gelukkig zag Jan het vóór het naar de bodem kon zakken. Jan laat nu zijn washandje drogen aan de waslijn.

Nog een laatste keer zonsondergang in Ardales. Morgen vliegen we terug naar huis om te gaan werken!

Het was een onvergetelijke tocht. Als ik volgend jaar terug naar Spanje ga en de Camino del Rey is vernieuwd dan ga ik deze zeker terug een keertje doen maar dan als een echte toerist. Kan ik ook eens genieten van het uitzicht op het dorp!

Andere verslagen van deze jongen vind je op www.berglucht.be en vervolgens klikken op de link "gr50+".

Jan Wauters : jj.wauters@hotmail.com
Ludwig D'Haese : benaltijdweg@gmail.com
Guido Claesen : gkclaesen@gmail.com
Ivo Vansant : ivo.vansant@telenet.be

Foto's : Ivo Vansant, Jan Wauters en Ludwig D'Haese

Tekst : Ludwig D'Haese